

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 591/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 36Tp/49/2025 a jeho uznesení z 22. júla 2025 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/48/2025 a jeho uznesení z 12. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 1 ods. 1, čl. 2 a 49 ústavy a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36Tp/49/2025 a jeho uznesením z 22. júla 2025 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/48/2025 a jeho uznesením z 12. augusta 2025 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“). Takisto ústavný súd žiada o ustanovenie právneho zástupcu na účely jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a oboch väzobných rozhodnutí, ktoré si ústavný súd zabezpečil na základe súčinnosti poskytnutej zo strany mestského súdu, vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre pokračovací prečin krádeže spolupáchateľstvom. Týchto dvoch skutkov sa mal sťažovateľ dopustiť so spoluobvinenou osobou odcudzením riadne uzamknutých

osobných motorových vozidiel. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením mestského súdu z 30. apríla 2025 v spojení s uznesením krajského súdu z 30. mája 2025 z dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, za súčasného nenahradenia väzby miernejšími alternatívnymi opatreniami. Dňa 9. júla 2025 sťažovateľ uplatnil žiadosť o prepustenie z väzby, ktorej dozorový prokurátor nevyhovel a ktorú po jej predložení mestský súd prvostupňovým väzobným rozhodnutím zamietol a súčasne nenahradil sťažovateľovu väzbu miernejšími alternatívnymi opatreniami. Sťažnosť proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu krajský súd druhostupňovým väzobným rozhodnutím ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje námietku porušenia svojich označených práv, v ktorej konajúcim súdom vytýka, že sa náležitým spôsobom nevysporiadali s možnosťou nahradenia jeho väzby ním navrhovanými alternatívnymi opatreniami (konkrétne ponúknutým písomným sľubom, ponúknutou peňažnou zárukou a zárukou poskytnutou jednak jeho rodinným príslušníkom a tiež špecifikovaným farským úradom ako dôveryhodnými osobami). V tomto kontexte sťažovateľ prejavuje nespokojnosť aj s postupom konajúcich súdov, ktoré nevyhoveli jeho návrhu vykonať osobný výsluch jeho rodinného príslušníka (matky sťažovateľa), ktorá poskytla záruku ako dôveryhodná osoba. Namieta tiež nesplnenie jednej z materiálnych podmienok väzby, ktorou je existencia podloženého dôvodného podozrenia zo spáchania trestnej činnosti osobou obvineného, kde sťažovateľ splnenie tejto podmienky spochybňuje tvrdením o nedostatočnosti získaných dôkazov. Prezentuje aj výhrady k postupu krajského súdu, ktorý v namietanom rozhodnutí argumentuje okrem iného aj poukazom na záver znaleckého posudku z odboru kriminalistiky, odvetvia kriminalistickej antropológie, ktorý znalecký posudok podľa tvrdenia sťažovateľa bol vyhotovený k rovnakému dátumu, ako je dátum uskutočnenia neverejného zasadnutia krajského súdu, na ktorom bolo druhostupňové väzobné rozhodnutie prijaté. Sťažovateľ o toto tvrdenie opiera svoje presvedčenie, že sa krajský súd s obsahom predmetného znaleckého posudku nemohol oboznámiť.

4. V závere takisto sťažovateľ namieta neprimeranosť celkovej dĺžky konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, kde argumentuje, že táto predstavuje dobu tridsaťšesť dní, ktorú sťažovateľ považuje za neprimeranú.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ v podstate toto porušenie vidí v absencii odpovede konajúcich súdov týkajúcej sa otázky náhrady jeho väzby alternatívnymi opatreniami a tiež otázky kvality dôkaznej situácie predstavujúcej nevyhnutnú oporu pre splnenie jednej zo základných materiálnych podmienok väzby a takisto v porušení požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv prvostupňovým väzobným rozhodnutím mestského súdu:

6. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu mestského súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako sťažnostný súd. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu mestského súdu. Existencia druhostupňového konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom väzobnom rozhodnutí. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu mestského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

III.2. K námietke porušenia požiadavky urýchlenosti prejednávania väzobných vecí:

7. V súvislosti s uplatnenou námietkou porušenia požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí ústavný súd vo všeobecnosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštantne pripomína, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky na kvalitu preskúmania, ale tiež aj na rýchlosť tohto prieskumu. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o väzbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

8. Z obsahu ústavnej sťažnosti, ako aj z odôvodnenia oboch namietaných rozhodnutí a tiež na základe súčinnosti poskytnutej mestským súdom ústavný súd zistil a zrekapituloval si tieto informácie relevantné pre posúdenie námietky sťažovateľa:

- sťažovateľ svoju žiadosť o prepustenie z väzby uplatnil 9. júla 2025; mestskému súdu bola predložená 15. júla 2025,
- mestský súd vykonal väzobný výsluch sťažovateľa a vydal prvostupňové väzobné rozhodnutie 22. júla 2025; písomné vyhotovenie bolo sťažovateľovi doručené 23. júla 2025,
- sťažnosť proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu mestského súdu bola písomne doplnená prostredníctvom obhajcu a tiež osobným podaním, v oboch prípadoch 28. júla 2025,

- krajskému súdu bola sťažnosť predložená 4. augusta 2025, tento o nej rozhodol 12. augusta 2025; rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 2. septembra 2025.

9. Z informácií uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žiadosť sťažovateľa spolu so stanoviskom prokurátora a vyšetrovacím spisom bola mestskému súdu predložená 15. júla 2025, a tento deň predstavuje relevantný moment, od ktorého bol mestský súd o podanej žiadosti spôsobilý rozhodnúť. Prvostupňové väzobné rozhodnutie prijal mestský súd 22. júla 2025 a toto sťažovateľovi nasledujúci deň aj doručil. Čistá celková doba konania o žiadosti sťažovateľa pred mestským súdom tak v súhrne predstavuje osem dní. S prirátaním siedmich dní, počas ktorých mestský súd po písomnom doplnení sťažnosti obhajcom sťažovateľa a samotným sťažovateľom predkladal sťažnosť spolu so spisom na rozhodnutie krajskému súdu, celková doba predstavuje v súhrne pätnásť dní.

10. Sťažnosť spolu so spisom bola predložená krajskému súdu 4. augusta 2025, a tento deň predstavuje relevantný moment, od ktorého bol krajský súd spôsobilý o nej rozhodnúť. Krajský súd prijal druhostupňové väzobné rozhodnutie 12. augusta 2025, sťažovateľovi ho doručil 2. septembra 2025. Čistá doba konania krajského súdu tak predstavovala celkovo dvadsaťdeväť dní.

11. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako už bolo uvedené, v posudzovanom prípade sťažovateľa skutočná dĺžka konania pred mestským súdom ani pred krajským súdom neprekročila odporúčanú lehotu. Celkovú dobu rozhodovania mestského súdu a krajského súdu tak ústavný súd hodnotí ako na prvý pohľad primeranú, neporušujúcu požiadavku urýchleného prejednávania väzobných vecí. Táto námietka sťažovateľa je preto zjavne neopodstatnená.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu:

12. Podľa judikatúry ústavného súdu konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Obdobný záver platí aj pre čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva procesné garancie pri rozhodovaní o väzbe vo všeobecnosti zaručujú ustanovenia čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Takisto pokiaľ ide o sťažovateľom formulovanú námietku porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ústavný súd uvádza, že procesné garancie súdnej kontroly väzby v rámci nasledujúcich štádií väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby) poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, pričom sťažovateľom formulovaný čl. 5 ods. 3 dohovoru je aplikovateľný v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby. Pre nedostatok príčinnej

súvislosti medzi namietaným druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu vydaným v konaní o väzbe (rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby) a obsahom čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 5 ods. 3 dohovoru (inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti uvedených článkov ústavy a dohovoru na väzobné konanie sťažovateľa) boli sťažovateľom formulované námietky porušenia označených článkov ústavy a dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené a ústavná sťažnosť v uvedenom rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

14. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom odôvodnenie druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu zameral na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, na ktoré poukazoval v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu (inými slovami, či je väzba sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom).

15. V odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia krajský súd k námietkam sťažovateľa o nedostatočnosti dôkaznej situácie uviedol, že sa s uvedeným tvrdením sťažovateľa nestotožňuje a dôkaznú situáciu považuje za dostatočnú, podporujúcu splnenie základného predpokladu spolutvoriaceho materiálne podmienky väzby. Dôvodil, že je síce pravdivé tvrdenie sťažovateľa o tom, že dôvodné podozrenie v jeho prípade v súčasnom štádiu trestného stíhania (necelé štyri mesiace od vzniesenia obvinenia) je postavené iba na nepriamych dôkazoch, tieto však krajský súd vyhodnotil ako dostačujúce pre podporu dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa, keďže podľa jeho názoru tvoria ucelenú reťaz takýchto dôkazov. Pripomenul, že nepriame dôkazy vo vzťahu k dôkazom priamym nemožno *a priori* vnímať ako podradné dôkazy, pretože aj z nich možno vyvodiť dôvodnosť trestného stíhania, ak predstavujú kompaktnú, uzavretú reťaz do seba zapadajúcich dôkazov, čo je prípad sťažovateľa. Sumár relevantných dôkazov podrobne špecifikoval. Odkázal na obsah zabezpečených kamerových záznamov dokumentujúcich pohyb dvoch podozrivých osôb na mieste odcudzenia jedného z motorových vozidiel a tiež zachytávajúci pohyb vozidiel, ktorými sa tieto podozrivé osoby na miesto odcudzenia vozidla dopravili. Ďalej popísal usvedčujúce výpovede svedkov, ktorí potvrdili, že použité motorové vozidlá zachytené na týchto záznamoch prenajali práve sťažovateľovi a spoluobvinenému a ktorí tiež vypovedali o „spolupráci“ s obvinenými, ktorí mali u nich nechávať rôzne motorové vozidlá alebo náhradné diely, menili náhradné diely a požičiavali si od nich motorové vozidlá. Ako významný dôkaz prezentoval výsledok vykonaných domových prehliadok a prehliadok iných priestorov, kde

vo vzťahu k osobe sťažovateľa poznamenal, že nešlo len o veci, ktoré možno považovať za náhradné diely k motorovým vozidlám pre potrebu opráv (z čias, keď sťažovateľ mal prevádzkovať autoservis), ale bolo zaistené aj veľké množstvo tabuliek s evidenčnými číslami vozidiel, dokonca aj také, ktoré vykazovali znaky pozmenenia. Krajský súd tiež dodal, že výsledok znaleckého skúmania z odboru kriminalistiky, odvetvia kriminalistickej antropológie ustálil záver, že s vysokou pravdepodobnosťou sa na kamerových záznamoch z miesta odcudzenia vozidla (v prípade čiastkového útoku č. 1) nachádza sťažovateľ, pričom už predtým bol znaleckým skúmaním ako jedna z podozrivých osôb na zázname ustálený sťažovateľov spoluobvinený. Napokon krajský súd poukázal na prebiehajúce znalecké dokazovanie, ktoré sa týka vecí zaistených pri domových prehliadkach, prebiehajúcu analýzu údajov získaných na podklade príkazov na oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej činnosti a tiež analýzu pachových stôp zaistených v sprievodných vozidlách.

16. Vylúčenie možnosti náhrady väzby sťažovateľa navrhovanými alternatívnymi opatreniami krajský súd zdôvodnil v podstate popisom rovnakých skutočností, ktorými podporil aj danosť tzv. preventívnej väzby. Akcentoval bohatú kriminálnu minulosť sťažovateľa (šesťkrát súdne trestaný), pričom v štyroch prípadoch išlo o trestnú činnosť majetkového charakteru, teda identickú s aktuálne vyšetrovanou trestnou činnosťou. Tu poukázal na posledné z doterajších odsúdení, ktoré predstavuje odsúdenie v zahraničí pre trestný čin krádeže, týkajúcej sa odcudzenia motorových vozidiel. Ako na relevantnú skutočnosť poukázal na to, že je proti sťažovateľovi vedené aktuálne ďalšie trestné stíhanie, ktorého predmetom vyšetrovania je rovnako odcudzenie osobného motorového vozidla. V kontexte uvedených okolností, keď sa javí (v podobe dôvodného podozrenia), že ani predchádzajúce sankcie neodradili sťažovateľa od páchania protispoločenských aktivít, krajský súd nepovažoval za dostatočne účinné navrhované alternatívne opatrenia, písomný sľub sťažovateľa alebo probačný dohľad. Uvedené okolnosti podľa krajského súdu poukazujú aj na nepravdepodobnosť toho, že by navrhnuté dôveryhodné osoby boli spôsobilé efektívne a dostatočne účinne regulovať správanie sťažovateľa, takisto ponúknutú peňažnú záruku nepovažoval za alternatívu spôsobilú eliminovať riziko budúcich kriminálnych aktivít sťažovateľa. Krajský súd napokon vysvetlil, že sťažovateľom navrhovaná kontrola technickými prostriedkami nepredstavuje samostatné alternatívne opatrenie, ale používa sa iba na podporu účinnosti niektorého zo zvolených alternatívnych opatrení, ktoré však, ako bolo uvedené, neprichádzajú u sťažovateľa do úvahy. Krajský súd v závere k námietkam sťažovateľa dodal, že osobné vypočutie navrhovanej dôveryhodnej osoby nie je nevyhnutným predpokladom posúdenia možnosti alternácie väzby, preto keď konajúci súd na základe dostupných informácií ustáli, že alternácia väzby nie je možná, nie je účelným vykonať výsluch osoby ponúkajúcej záruku za spávanie obvineného. Osobné vypočutie takejto osoby je teda možnosťou, nie však povinnosťou súdu konajúceho o väzbe.

17. Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia je ústavný súd toho názoru, že argumentácia, ktorou bolo sťažovateľovi vysvetlené splnenie podmienok väzby a ktorou konajúci súd reagoval na sťažnostné námietky sťažovateľa, je jednak vyčerpávajúca a logická, a súčasne konvenuje obsahu ustanovení Trestného poriadku regulujúcich väzobné rozhodovanie. Sumár dôkazov o podozrení zo spáchania skutkov odcudzenia motorových vozidiel (obsah kamerových záznamov, výpovede svedkov, výsledky domovej prehliadky a prehliadky iných priestorov a tiež výsledky znaleckého dokazovania), prezentovaný v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu, rozhodne nemožno považovať za stav dôkaznej núdze, ako sa to snaží prezentovať

sťažovateľ. K výhradám sťažovateľa iba priamych dôkazov ústavný súd poukazuje na zásadu voľného hodnotenia dôkazov uplatňovanú v trestnom konaní, v zmysle ktorej zákon nepriznáva žiadnemu dôkazu *a priori* osobitný význam a ani neupravuje, aké množstvo dôkazov treba vykonať na preukázanie určitej skutočnosti. Inými slovami, to, že v posudzovanej veci sťažovateľa proti nemu neboli produkované dôkazy podľa jeho predstáv, neznamená automaticky zoslabenie dôkaznej situácie, pretože táto sa môže opierať aj o dôkazy nepriame.

18. Pokiaľ ide o čiastkovú námietku sťažovateľa týkajúcu sa znaleckého posudku z odvetvia antropológie, u ktorého sťažovateľ prezentuje tvrdenie, že sa s jeho obsahom konajúci krajský súd v skutočnosti vôbec neoboznámil, ústavný súd uvádza, že v tomto smere predstreté tvrdenie sťažovateľa možno považovať iba za nepodloženú domnienku. Informáciu o dátume vyhotovenia dotknutého znaleckého posudku sťažovateľ jednak nijako nepreukázal, na druhej strane, ak by aj bola táto informácia (že je dátum vyhotovenia tohto znaleckého posudku totožný s dátum prijatia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu) pravdivá, podľa ústavného súdu nie je relevantným dôkazom preukazujúcim, že sa krajský súd s jeho obsahom nemohol oboznámiť, a teda že by mu v čase prijatia väzobného rozhodnutia nebol jeho obsah známy.

19. Ústavný súd považuje za dostatočne výpovedný a presvedčivý aj krajským súdom predstretý opis dôvodov vylučujúcich možnosť alternácie sťažovateľovej väzby miernejšími opatreniami, ponúknutými sťažovateľom v jeho žiadosti o prepustenie. Krajský súd v tomto smere logicky akcentoval trestnú minulosť sťažovateľa, ktorá svedčí o tom, že ani v minulosti uložené sankcie neboli dostatočné na to, aby sťažovateľa nasmerovali k spoločensky akceptovateľnému správaniu, preto alternatívne opatrenia (ktoré v porovnaní s trestnými sankciami majú nižší potenciál regulovať správanie dotknutej osoby) nemožno považovať za také, ktoré by boli dostatočne spôsobilé eliminovať riziko budúceho kriminálneho správania sťažovateľa. Sťažovateľ v tomto kontexte dostal podľa mienky ústavného súdu od krajského súdu akceptovateľnú odpoveď aj k spôsobu dokazovania väzobným súdom pri posudzovaní možnosti alternácie väzby (otázka nevyhnutnosti výsluchu dôveryhodnej osoby ponúkajúcej záruku za správanie sťažovateľa).

20. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok pre trvanie väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. IV. ÚS 226/2012).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj vo zvyšnej časti námietok smerujúcich proti označenému rozhodnutiu krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

22. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ak navrhovateľ o to požiadava, odôvodňujú to jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 588/2015).

23. Z výsledku posúdenia ústavnej sťažnosti ústavným súdom je zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu